

aaabne en meget ringe Mark for Vilkaarlighed og Ubehagelighed i Sammenligning med Formue- og Lejlighedsskatten, og denne sidste Skat har man jo ikke desto mindre i den Grad vænnet sig til, at mange betragte den som et af de helligste Klenodier, som der slet ikke maa røres ved. Men medens man vel ogsaa til en vis Grad har forsonet sig med Indkomstskatten, vækker Tanken om Formueskatten, fordi den er ny, saa meget større Frygt og Bekymring. Jeg er imidlertid overbevist om, at naar Formueskatten har virket i nogen Tid, vil man se, at denne Frygt ikke er begrundet, og navnlig maa jeg sige, at naar man nærer saa stor Uvillie mod det, man kalder tvungen Selvangivelse af sin Formue, saa er det mig med min bedste Villie ikke muligt at se, hvorfor der kan indvendes væsentlig andet mod Opgivelsen af Formuen end mod Opgivelsen af Indkomsten. Ordet tvungen Selvangivelse er i øvrigt ingen træffende Betegnelse. Der er ingen, der er tvungen til at angive sin Indkomst eller Formue; den, der ikke vil, er ifølge dette Forslags Bestemmelser aldeles ikke nødt dertil. Det, han risikerer ved at lade det være, er kun, at han kommer til at betale noget mere, ikke overdrevent mere i Skat, end om han havde brugt Selvangivelse. Men ogsaa dette Princip er hos os allerede kendt. Vi have ganske det samme ved den kommunale Indkomstskat her i Kjøbenhavn. Naar man ikke bruger Selvangivelse og af Ligningskommissionen bliver sat for højt, kan man heller ikke nu gøre Indsigelse mod den Skat, hvortil man er sat, medmindre denne er $\frac{1}{8}$ for højt. Denne samme Regel, der altsaa allerede nu er i Virksomhed og ikke har gjort Vanskelighed, og som man er fortrolig med i Kjøbenhavn, hvorfor skulde den gøre større Vanskelighed, naar den anvendes ved en Indkomstskat til Staten, end naar det er en Indkomstskat til Kommunen? Og hvorfor skulde den gøre større Vanskelighed, naar der er Tale om Angivelse af Formuen? Det er meget rigtigt, at det navnlig for mange Forretningsmænd ikke altid er helt let at afgøre, hvorvidt deres Formue skal sættes noget op eller noget ned. Det kan være meget vanskeligt at sige nøjagtigt, hvor meget en fast Ejendom eller et Skib er værd, ogsaa ofte, hvor meget Obligationer og Aktier ere værd. Men hvad drejer det sig saa til sidst om? Det drejer sig om $\frac{1}{2}$ p. m. Hvis man sætter sin Formue 100,000 Kr. for højt, kommer man til at betale 50 Kr. mere i Skat, det er alt, hvad der staar

paa Spil. Og er det en saa overordentlig stor Ulykke? Den, der vil være fuldstændig sikker paa, at han ikke unddrager Staten en Øre ved at opgive for lidt, vil være tilbøjelig til at sætte sin Formue lidt for højt. Men den Smule Skat, som det kommer til at dreje sig om, vil, saa længe vi da ikke komme til højere Skattesatser end de her foreslaaede, ikke i Virkeligheden kunne være af nogen særlig overvældende Betydning. — Det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) undrede sig ogsaa over, at Regeringen i sit Forslag har fastholdt den stigende Skala, der, som han meget rigtig bemærkede, blev vedtagen første Gang af Folketinget i Fjor. Han betegnede det Forslag om en stigende Skala, der blev fremsat af Skattekommissionen, som noget, der efter hans Opfattelse var foreslaaet for at samle saa mange som muligt til det Størmøb, der skulde resultere i Systemskiftet. Med andre Ord, det ærede Medlem betragter Forslaget som et Paradenummer, bestemt til, at man skulde lade det falde, saa snart man havde opnaaet at faa Ministeriet Sehested fjernet. Jeg maa dog sige, at en saa overordentlig Vægt have vi ikke lagt paa, at faa hint Ministerium fjernet, at vi af den Grund skulde gaa til at foreslaa et Beskatningssystem af denne Art, hvis det ikke i øvrigt var blevet anset for rigtigt. Jeg ved egentlig heller ikke, hvorvidt den stigende Skala just skulde kunne anses for at være et Middel egnet til at fremkalde den Virkning i politisk Henseende, som det ærede Medlem synes at antage. Det virkelige Forhold er det, at hvorvidt en stigende Skala vil blive anset for berettiget, hvorvidt den kan vinde Tilslutning, er noget, der beror paa, hvad der til den givne Tid viser sig at være almindelig Samfundsopfattelse. Efterhaanden har den Opfattelse utvivlsomt mere og mere vokset sig frem hos os, endog i højkonervative Kredse, at en maadeholden stigende Skala er stemmende med samfundsmæssig Retfærdighed. Derfor har det Forslag, der foreligger her, fundet Tilslutning ikke blot fra Socialdemokraterne og Venstre, men ogsaa — jeg tror endog enstemmig — fra Folketingets Højre. — Det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) gjorde den Bemærkning, at han fandt det meget betænkeligt med eet Slag at reducere Skatterne paa fast Ejendom i den Grad, som det her vil blive Tilfældet. For at der ikke skal være nogen Misforstaaelse, vil jeg dog tilføje dette, at foruden den egentlige Statsskat paa fast Ejendom, bliver der,